

Sygn. akt VI U 3214/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2014 r. w Bydgoszczy na rozprawie
odwołania **E. K.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.**

z dnia 15 października 2013 r. znak: (...)

w sprawie: **E. K.**

przeciwko: **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych**

Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu

E. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od (...) do (...)

II stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VI U 3214/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 października 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – po rozpatrzeniu wniosku E. K. z dnia 6 sierpnia 2013 r. - odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 września 2013 roku, powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, która nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Ubezpieczony od powyższej decyzji złożył odwołanie, wnosząc o zmianę wydanej decyzji poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

Zgodnie art.6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 roku nr 167, poz. 1322 z późn. zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Na podstawie przepisu art. 17 ust. 4 w/w ustawy prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, przywraca się w razie ponownego powstania niezdolności, bez względu na okres, jaki upłynął od ustania prawa do renty.

Ubezpieczony E. K., lat 63, z zawodu kierowca samochodów ciężarowych, do dnia 31 sierpnia 2013 roku uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w 2002 roku. W dniu 6 sierpnia 2013 roku ubezpieczony złożył w pozwanym organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do tego świadczenia na dalszy okres. Organ rentowy poddał go badaniom przez Lekarza Orzecznika, który w orzeczeniu z dnia 18 września 2013 r. ustalił, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Po rozpoznaniu sprzeciwu od tego orzeczenia Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 11 października 2013 r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania powyższych orzeczeń Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: ortopedy i specjalisty medycyny pracy.

Biegli sądowi w opinii z dnia 30 kwietnia 2014 roku rozpoznali u badanego ograniczenie sprawności uda lewego po przebytym złamaniu oraz brak pełnej funkcji kończyny górnej lewej (staw rzekomy).

Po przeprowadzonych badaniach sądowo-lekarskich i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną znajdującą się w aktach sprawy biegli w końcowych wnioskach opinii orzekli, iż stan zdrowia ubezpieczonego skutkuje nadal częściową okresową niezdolnością do pracy od dnia 1.09.2013 r. do 30.04.2015 r. Stan zdrowia ubezpieczonego nie uległ na tyle poprawie, aby mógł on wykonywać dotychczasowy zawód kierowcy samochodów ciężarowych i był zdolny do innej pracy fizycznej wymagającej obustronnej sprawności. Przyczyną częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego jest brak pełnej funkcji kończyn lewej górnej i lewej dolnej oraz ograniczenie sprawności uda lewego po złamaniu. Wobec powyższego biegli nie podzielili orzeczenia wydanego przez Lekarza Orzecznika i Komisję Lekarską ZUS, przy czym biegli dysponowali tymi samymi dowodami co lekarze orzecznicy ZUS.

-dowód: opinia biegłych – k. 19-20 akt sądowych.

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią, pozwany organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 16 maja 2014 r., wniósł do niej zastrzeżenia (k. 32 akt sądowych), w których podniósł, iż w badaniu orzeczniczym Komisji Lekarskiej ZUS staw biodrowy ubezpieczonego pozostawał bez przykurczu zgięciowego, bez istotnego ograniczenia sprawności lewej kończyny dolnej, przebyte złamanie obu kości przedramienia lewego powikłane stawem rzekomym kości łokciowej lewej, obecnie zaś cechy zrostu, bez istotnych zaburzeń funkcjonalnych u osoby praworęcznej.

Wobec powyższego, z uwagi na zbyt dużą rozbieżność oceny powołanych biegłych sądowych oraz oceny członków Komisji Lekarskiej ZUS pozwany wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy lub oddalenie odwołania.

W opinii uzupełniającej z dnia 1.08.2014 r. wydanej w związku z zastrzeżeniami pozwanego organu rentowego, biegli sądowi w całości podtrzymali wcześniej wydaną opinię.

-dowód: opinia uzupełniająca biegłych (k. 41 akt sądowych).

Po zapoznaniu się z uzupełniającą opinią biegłych lekarzy sądowych pozwany organ rentowy oświadczył, że nie wnosi zastrzeżeń do wyżej wymienionej opinii (k. 54 akt). Pozwany w piśmie procesowym z dnia 23.09.2014 r. podał, że wnosi o zmianę decyzji i przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w

związku z wypadkiem przy pracy za okres od 1.09.2013 r. do 30.04.2015 r., a więc w okresie orzeczonej przez biegłych sądowych częściowej niezdolności ubezpieczonego do pracy w związku z chorobą zawodową.

Sąd uwzględnił wydaną przez biegłych opinię sądowo-lekarską w całości, w tym uzupełniającą opinię biegłych i uznał je za wyczerpujące oraz poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych.

Opinie te zostały szczegółowo uzasadnione, wnioski w nich zawarte nie nasuwały wątpliwości co do ich trafności. Biegli są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali na podstawie przeprowadzonego badania przedmiotowego, materiału lekarskiego znajdującego się w aktach sprawy i wyników badań ubezpieczonego, w aktach organu rentowego i doręzonego przez ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili, przy czym w sposób przekonujący odnieśli się do wszystkich zgłoszonych przez organ rentowy zastrzeżeń, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego.

Sąd miał także na uwadze to, iż organ rentowy po zapoznaniu się z uzupełniającą opinią biegłych sądowych z dnia 1.08.2014 r., nie wniósł zastrzeżeń do tej opinii oraz wniósł o wydanie orzeczenia reformatoryjnego, zgodnego ze stanowiskiem biegłych. Ubezpieczony pracował wcześniej jako kierowca samochodów ciężarowych, a schorzenia stwierdzone przez biegłych w istotny sposób ograniczają nadal jego zdolność do pracy w tym zawodzie. Uznać zatem należało, iż ubezpieczony jest nadal częściowo, okresowo niezdolny do pracy od dnia(...) do (...), wskutek przebytego w 2002 r. wypadku przy pracy.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinię biegłych sądowych uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie, i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.

W punkcie 2 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 ust.1a ustawy emerytalno-rentowej FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zdaniem Sądu Okręgowego w okolicznościach rozpoznawanej sprawy wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, bowiem dowody zebrane w trakcie postępowania sądowego były tożsame z dowodami, którymi dysponowały lekarskie organy orzecznicze ZUS w trakcie prowadzonego postępowania administracyjnego. Oznacza to, że przyczyną dla której ubezpieczony uzyskał prawo do żadanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego nie były dowody, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować, a jedynie sama odmienna ocena stanu jego zdrowia dokonana przez biegłych sądowych, wobec czego wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.